

fremført forskellige Bemærkninger her i Salen, men kun henholde mig til, hvad jeg der har udtalt.

**Trier:** Det er jo rigtigt nok, at dette Spørgsmaal er en gammel Bekendt, der adskillige Gange har banket paa Døren her og er blevet lukket ind. Man har bedt det sætte sig ned, og der har man saa ladet det blive siddende. Jeg vil nu haabe, at det i Aar vil lykkes at føre Sagen saaledes igennem, at det ikke blot er en saadan Gæst, man byder indenfor, men at man ogsaa sender ham ud i Verden igen, for at han kan virke der, udrustet paa den rette Maade. Det er blevet fremhævet, at det vilde være rigtigere, om man lod det private Initiativ løse denne Opgave. Jeg synes kun, at dette er rigtigt, saa længe Sagen opfattes som en blot og bar Velgørenhedsopgave. Men den Grundbetragtning, ud fra hvilken Lovforslaget nu kommer frem og behandles, er netop den, at her ikke særlig er Tale om en Velgørenhedsinstitution, men om at give Skolens Børn Betingelser for at have det rette Udbytte af Skolens Virksomhed. Det maa vel siges at være en offentlig Opgave, som det derfor er ganske naturligt, at Kommune og Stat overtager, efter at Sagen er arbejdet op gennem det private Initiativ. Det gaar her som saa ofte: man begynder i den snævrere Kreds, faar derefter Øje for Sagens mere omfattende Værdi og ser den saa overtaget af det offentlige. Naar det siges, at der ingen Trang er til et Lovforslag som dette, da Kommunen jo nu allerede er berettiget til at udøve en saadan Virksomhed og aldrig vil faa sit Andragende nægtet, hvis Udgiften skulde gaa ud over de Grænser, indenfor hvilke Kommunen kan bevæge sig selvstændigt, saa kan jeg dog ikke tro, at man har sat den paagældende Bestemmelse ind i Loven med den Tanke, at den aldrig skulde blive effektiv. Man har dog formodentlig sat Bestemmelsen ind, fordi man har ment, at der kunde komme Tilfælde, hvor det offentlige kunde føle sig kaldet til at gribe hindrende ind imod, at en Kommune gik saa vidt, som den ønskede. Jeg tror altsaa ikke, at man kan slaa sig til Ro med, at noget saadant aldrig vil ske, da jeg synes, Loven giver et Fingerpeg i den Retning. Jeg skal anbefale, at Lovforslaget, idet det gaar i Udvalg, tages under alvorlig Behandling, og at man i Aar søger at faa et saadant Udbytte af Lovforslagets Behandling, at der kan gaa en

Lov ud i Verden og gøre den Nytte, som det er Hensigten, at den skulde gøre.

**Rottbøll:** Jeg tror ikke, at der i de fleste Kommuner er nogen stærk Trang til det foreliggende Lovforslag. Det er, som en æret tidligere Taler sagde, vistnok særlig i de store Byer, at der kan være Trang til overhovedet at indføre en saadan Skolebespisning for uformuende Forældres Børn. Ude i Landet er der i det store og hele ingen saadan Trang. Det er min Anskuelse, som jeg ved tidligere Løjligheder har udtalt, at Loven af 1902 afhjælper den Trang, der enkelte Steder kan være, i tilstrækkelig Grad. Der fordres jo ganske vist, at der skal være noget privat Initiativ, men det vil altid være til Stede, hvor der er en virkelig Trang, og Kommunkassens Bidrag er jo ikke afhængigt af den private Godgørenheds Ydeevne. Og naar det siges, at Kommunen dog skal spørge Amsraadet om det, og at man har sat den Bestemmelse ind for eventuelt at kunne nægte et større Tilskud, tror jeg nu ikke, at det vil blive Tilfældet, hvis vedkommende Kommunalbestyrelse mener, at det vil være nødvendigt at give et større Bidrag end den Forening, der er dannet med Skolebespisningen i vedkommende Kommune for Øje. I hvert Fald forekommer det mig, at man med Sindsro kan afvente det Øjeblik, da en saadan Nægtelse vil forekomme. Jeg er ganske imod, at man blander Statskassen ind i dette Forhold. Skal der endelig paa dette Omraade ske Forandringer, hvad jeg, som sagt, ikke finder, at der er stor Anledning til, bør det i hvert Fald udelukkende blive Kommunernes Sag at etablere den Skolebespisning, som her er antyd.

**Ordføreren for Forslagsstillerne (Levinsky):** De i Dag faldne Udtalelser afviger jo ikke meget fra dem, der tidligere er faldet her om denne Sag. Det er de samme Anker, man fremsætter, som tidligere. De tre ærede Medlemmer, det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen), det ærede 2det Medlem for 5te Kreds (Oluf Jensen) og det ærede 4de Medlem for 7de Kreds (Rottbøll), mener, at Loven af 1902 har gjort tilstrækkelig Fyldest, men det forekommer nu mig, at naar man ser, i hvilket Omfang Skolebespisningen har vundet Tilslutning, kan man ikke slaa sig til Ro med at sige, at Loven af 1902 har virket tilstrækkelig godt, thi det er jo kun et temmelig ringe Antal af Landets Kommuner, hvor der i det hele